

Skatteobjekter, hvad det ærede Medlem fra Frederiksbævt (Holch) meget rigtig udtalte forrige Aar. Jeg vilde foretrække, og jeg vil henstille det til det Udvalg, der faaer med Sagen at gjøre, om man ikke i Stedet for „Forsørgelseskommune“ kunde bruge det Ord, som man nu bruger i Tydskland, Sverig, Norge og andre Steder, „Hjemstavnsret“. Det er Noget, som de Fattige ganste vist ikke kunne leve af, de kunne nemlig ikke leve af Bøest, men det kunde være, at den Omstændighed, at vi fik et Navn, der havde lidt mindre materiel Klang, vilde være et Moment, der kunde bidrage til, at de Fattige, jeg vil ikke sige, fik en mindre materiel Behandling, men at det overfor dem blev taget noget mere Hensyn til det, der ikke var rent materielt.

Dernæst skal jeg gaa over til at tale lidt om Forsørgelsesmaaden. Hvad Forsørgelsesmaaden angaar, saaledes som der tales om den i Kapitel III, vil jeg først gjøre den almindelige Bemærkning, at et Fattigvæsen selvfølgelig desværre ikke godt kan forsørge de Fattige paa anden Maade end den, som er den almindelige for den ringest stillede Del af Arbejderstanden. Det vil ikke godt være muligt at komme til en bedre Forsørgelse, Forsørgelsesmaaden vil rette sig efter Arbejdernes Livsforløb. Jo længere Arbejdernes Livsvilkaar synke ned, desto mere vil ogsaa Forsørgelsesmaaden i det offentlige Fattigvæsen synke ned, jo høiere de hæve sig, desto større Fordringer vil der blive stillet til Forsørgelsen. Vil man derfor gjøre noget Væsentligt for en god Fattigforsørgelse, maa man gjøre noget Væsentligt for at forbedre Arbejdernes Stilling i det Hele, men det er der jo ikke Tale om her, og derfor skal jeg ikke komme videre ind derpaa. Forøvrigt indrømmer jeg, at der findes mange virkelig gode Bestemmelser i Kapitel III, der ere betydelige Fremskridt, og jeg undrer mig derfor noget over, at det ærede Medlem, der sidder her bagved, det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgtreds (Brockenhuus-Schack), som ellers er en meget human Mand, og som vist har en stor Interessesjefor, at de Fattige blive human behandlede, mente, at det var at gaa Kommunen for nær, naar de ikke uden videre fik Lov til at sætte alle de gamle Fattige ind paa Fattiggaardene. Det, der staar, synes jeg virkelig er en god Bestemmelse. Jeg kan heller ikke tro, at det ærede Medlem vilde være glad ved, om Fattigbestyrelsen uden videre kom og tog et Par gamle Wiennestær, der maatte i mangfoldige Aar havde boet i Hus sammen og vænnet

sig til alle Forhold og Omgivelser der, akkurat lige som vi Andre kunne vænne os til vore Omgivelser og vore Forhold, og slæbte dem op paa Fattiggaarden. Tror det ærede Medlem ikke, at det vilde være umenneskeligt, saa meget mere som der egentlig ikke vilde være anden Grund dertil end en større eller mindre Grad af Sparommelighed? Der holder jeg altsaa med den ærede Minister imod det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgtreds (Brockenhuus-Schack). Ligeledes glæder jeg mig ved, at der skal forefindes Reglementer for disse Forsørgelsesanstalter. Jeg forudsætter, at der i disse Reglementer, som skulle approberes af — jaabidt jeg huffer — Amtsraaden paa Landet og af Indenrigsministeren, ogsaa vil indeholdes Spisereglementer, saaledes som Tilfældet er med de engelske Arbejdshuse (Berntsen: Det har man allerede). Det har man, siges det, saa meget desto bedre. Saa forudsætter jeg fremdeles, at Meningen er, at disse Reglementer skulle, hvad nu vistnok ikke finder Sted, være opslaaede i Lokalerne (Berntsen: Det sker allerede!). Naa, det glæder mig.

Der er en Ting — og det er egentlig derfor, jeg har taget Ordet —, som jeg vil spørge den ærede Minister og Andre, som have sat sig ind i denne Sag, om, og det er følgende: Nu give vi muligvis en Lov, hvori der kommer en hel Del humane Bestemmelser, men hvorledes skal der blive draget Omsorg for, at disse Bestemmelser komme til Udfoerelse, hvorledes skulle vi, som nu sidde her og give en Fattiglov, kunne garantere, at disse Bestemmelser blive udførte i det virkelige Liv? Jeg har ikke overset, at Ministeren i Begyndelsen af § 31 har skrevet, at Fattigbestyrelserne udenfor Kjøbenhavn ere med Hensyn til Maaden, hvorpaa de Fattiges Forsørgelse sker, underkastede Tilsyn af Overøvrigheden; for Landets Bedkommende kan dertil benyttes Bistand af Amtsraadets valgte Medlemmer. Men den ærede Minister saabel som alle Medlemmer her i Salen, der kjende Noget til disse Forhold, ville jo vide, at det Tilsyn vil i de allerfleste Tilfælde være illusorisk. Amtsraadet bestaar jo af 8—9 Medlemmer, og de kunne selvfølgelig godt have Tilsyn med dem, der blive forplaaede paa Anstalter, det forstaar sig, der kan Amtsraadet øve et vist Tilsyn og gjør det muligvis ogsaa; men det er fuldstændig umuligt for Amtsraadets 8—9 Medlemmer at have nogenstømhøst Forestilling om, hvorledes Forsørgelsen er, og Forsørgelsesmaaden bliver udført overfor alle de Fattige, der ikke ere paa Anstalter. Det kan man virkelig ikke forlange, at Amtsraadets Medlem-